

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/24/2025
Identifikačné číslo spisu:	1215010818
Dátum vydania rozhodnutia:	10.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1215010818.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu, sudkyne JUDr. Beáty Javorkovej a sudcu JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného Ing. P. V., pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 10. júna 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného Ing. P. V. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 3. apríla 2024, sp. zn. 1To/16/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. P. V. odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 30. júna 2022, sp. zn. 4T/209/2015, uznal obvineného Ing. P. V. a obvineného Ing. Ľ. Z. za vinných z obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase 20. júla 2010 v Bratislave na ul. Trnavská cesta č. 100 v sídle vtedajšieho Fondu národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „FNM SR“), obžalovaný Ing. P. V. v postavení člena výkonného výboru FNM SR a obžalovaný Ing. Ľ. Z. v postavení podpredsedu výkonného výboru FNM SR, v rozpore s čl. 4 ods. 1, ods. 2 písm. a) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, 8 ods. 1 písm. a) zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme, § 81 písm. e), 84 ods. 3 a 178 ods. 1 Zákonníka práce, čl. XII. ods. 1 písm. a), g) a čl. XII. ods. 4 písm. e) Pracovného poriadku FNM SR, v zmysle ktorých mali obžalovaní okrem iného povinnosť vždy presadzovať a chrániť verejný záujem, neuprednostniť osobný záujem pred verejným záujmom, riadne hospodáriť s prostriedkami, ktoré im zveril zamestnávateľ, chrániť jeho majetok pred poškodením, stratou, zničením a zneužitím, nekonat' v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa a počínať si tak, aby nedochádzalo k poškodeniu

majetku alebo k jeho zničeniu, ani k bezdôvodnému obohateniu, po tom ako Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 17. júna 2010, sp. zn. 7Cbs 51/2005 žalobu žalobcu - spoločnosti Gemerský mlyn, s.r.o., so sídlom ul. Športová 1563/10, Rimavská Sobota, IČO: 31 566 693 (ďalej len „GM“) proti žalovanému FNM SR o úhradu sumy vo výške 1 360 950,70 Eur (41 000 000,-Sk) s príslušenstvom v celom rozsahu zamietol, o čom boli obaja obžalovaní opakovane informovaní, a napriek tomu, že so zástupcami spoločnosti GM, najmä so I. O., ktorý sa stal konateľom spoločnosti len dňa 3. júla 2010, neboli nikdy vykonané žiadne osobné stretnutia, resp. rokovania, ktoré by odôvodňovali nižšie uvedený postup, uzatvorili Dohodu o mimosúdnom urovnaní sporu medzi FNM SR a spoločnosťou GM, ktorej návrh bol na FNM SR doručený právny zástupcom písomne 6. júla 2010, a ktorej návrh ešte predtým 20. júla 2010 spolu s materiálom ohľadne ďalšieho postupu vo veci GM predložil k schváleniu na 47. riadne zasadnutie výkonného výboru FNM SR obžalovaný Ing. P. V., kde v dôvodovej správe k tomuto materiálu odporučil schválenie predmetnej dohody v úplnej zhode s návrhom právneho zástupcu GM, hoci mal okrem iného vedomosť, že právny zástupca FNM SR JUDr. Pavol Griščik označil predmetnú dohodu za krajne nevýhodnú, avšak toto vyjadrenie k správe nepredložil, rovnako k správe nepripojil ani nezávislú právnu analýzu od externého advokáta JUDr. Jána Mrazovského z roku 2007, ktorá označila žalobu žalobcu GM za nedôvodnú, zároveň 20. júla 2010 obžalovaný Ing. P. V. interným listom č. J-4693/2010 nariadil vykonanie prevodu finančnej sumy vo výške 4 770 000 Eur v zmysle dohody o mimosúdnom urovnaní sporu z účtu FNM SR číslo 7000001531/8180 v prospech účtu právneho zástupcu spol. GM JUDr. Richarda Biročáka číslo 4130002002/3100, ktorý následne potom, čo boli prostriedky 21. júla 2010 pripísané na jeho účet, 22. júla 2010 v zmysle pokynu I. O., údajného konateľa GM, zabezpečil prevod finančných prostriedkov vo výške 4 630 000 Eur na účet IBAN s číslom C., swift kód V., číslo účtu: XXXXX.XXX, názov účtu: XXXXXXXX C., vedený v Bank Vontobel AG, Gott Hard Strasse 43, 8022 Zürich, Švajčiarsko, ktorého majiteľom bola zahraničná spoločnosť CATARATAS FINANCE LTD, so sídlom na Belize, ktorá však nemala žiadny právny vzťah so spoločnosťou GM, a teda ani právny titul na uvedené plnenie, pričom tieto finančné prostriedky boli následne ďalej prevedené na ďalší zahraničný účet, čím týmto konaním FNM SR, spôsobili škodu vo výške 4 770 000 eur.

Okresný súd uložil obvinenému Ing. P. V. podľa § 237 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona a § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov, na výkon ktorého zaradil obvineného podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona okresný súd uložil obvinenému Ing. P. V. ochranný dohľad v trvaní jedného roka a podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu zároveň uložil aj zákaz činnosti spočívajúci vo výkone zamestnania, povolania a funkcie v orgánoch verejnej moci vo výmere päť rokov.

Obvinenému Ľ. Z.Š. uložil okresný súd podľa § 237 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona a § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov, na výkon ktorého zaradil obvineného podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona okresný súd uložil obvinenému Ing. Ľ. Z. ochranný dohľad v trvaní jedného roka a podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu zároveň uložil aj zákaz činnosti spočívajúci vo výkone zamestnania, povolania a funkcie v orgánoch verejnej moci vo výmere päť rokov.

Podľa 287 ods. 1 Trestného poriadku prvostupňový súd zaviazal obvinených k povinnosti spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému, MH Manažment, a.s. so sídlom Trnavská cesta 100, 821 01 Bratislava, IČO: 50 088 033 spôsobenú škodu vo výške 4 770 000 eur.

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 3. apríla 2024, sp. zn. 1To/16/2023, podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok

Okresného súdu Bratislava II z 30. júna 2022, sp. zn. 4T/209/2015, v celom rozsahu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvineného Ing. P. V. uznal za vinného z obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase 20. júla 2010 v Bratislave na ul. Trnavská cesta č. 100 v sídle vtedajšieho Fondu národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „FNM SR“), v postavení člena výkonného výboru FNM SR, v rozpore s čl. 4 ods. 1, ods. 2 písm. a) ústavného zákona č. 357/2004 Z.z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, § 8 ods. 1 písm. a) zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme, § 81 písm. e), § 84 ods. 3 a 178 ods. 1 Zákonníka práce, čl. XII. ods. 1 písm. a), g) a čl. XII ods. 4 písm. e) pracovného poriadku FNM SR, v zmysle ktorých mal okrem iného povinnosť vždy presadzovať a chrániť verejný záujem, neuprednostniť osobný záujem pred verejným záujmom, riadne hospodáriť s prostriedkami, ktoré mu zveril zamestnávateľ, chrániť jeho majetok pred poškodením, stratou, zničením a zneužitím, nekonať v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa a počínať si tak, aby nedochádzalo k poškodeniu majetku alebo k jeho zničeniu, ani k bezdôvodnému obohateniu, po tom ako Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 17. júna 2010, sp. zn. 7Cbs 51/2005 žalobu žalobcu spoločnosti Gemerský mlyn, s.r.o., so sídlom ul. Športová 1563/10, Rimavská Sobota, IČO: 31 566 693 (ďalej len „GM“) proti žalovanému FNM SR o úhradu sumy vo výške 1 360 950,70 Eur (41 000 000,-Sk) s príslušenstvom v celom rozsahu zamietol, o čom bol obžalovaný informovaný, predložil 20. júla 2010 k schváleniu na 47. riadne zasadnutie výkonného výboru FNM SR dohodu o mimosúdnom urovnaní sporu medzi FNM SR a spoločnosťou GM spolu s materiálom ohľadne ďalšieho postupu vo veci GM, kde v dôvodovej správe k tomuto materiálu odporučil schválenie predmetnej dohody v úplnej zhode s návrhom právneho zástupcu GM, hoci mal okrem iného vedomosť, že právny zástupca FNM SR JUDr. Pavol Griščík označil predmetnú dohodu za krajne nevýhodnú, avšak toto vyjadrenie k správe nepredložil, rovnako k správe nepripojil ani nezávislú právnu analýzu od externého advokáta JUDr. Jána Mrazovského z roku 2007, ktorá označila žalobu žalobcu GM za nedôvodnú, následkom tohto konania došlo k uzatvoreniu dohody o mimosúdnom urovnaní sporu medzi FNM SR a spoločnosťou GM, zároveň 20. júla 2010 interným listom č. J-4693/2010 nariadil vykonanie prevodu finančnej sumy vo výške 4 770 000 Eur v zmysle dohody o mimosúdnom urovnaní sporu z účtu FNM SR číslo 7000001531/8180 v prospech účtu právneho zástupcu spol. GM JUDr. Richarda Biročáka číslo 4130002002/3100, čím týmto konaním FNM SR, spôsobil škodu vo výške 4 770 000 eur.

Krajský súd podľa § 237 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona § 38 ods. 3 Trestného zákona a § 39 ods. 1 Trestného zákona uložil obvinenému Ing. P. V. trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov, na výkon ktorého obvineného podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil ochranný dohľad v trvaní jedného roka a zároveň mu podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil zákaz činnosti spočívajúci vo výkone zamestnania, povolania a funkcie v orgánoch verejnej moci vo výmere päť rokov.

Podľa 287 ods. 1 Trestného poriadku krajský súd zaviazal obvineného Ing. P. V. k povinnosti nahradiť poškodenému MH Manažment, a.s. so sídlom Trnavská cesta 100, 821 01 Bratislava, IČO: 50 088 033 spôsobenú škodu vo výške 4 770 000 eur.

Krajský súd podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku obvineného Ing. Ľ. Z. oslobodil spod obžaloby Krajskej prokuratúry Bratislava z 3. novembra 2015, sp. zn. KV 61/15/1100 pre skutok, ktorým sa mal dopustiť obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 20. júla 2010 v Bratislave na ul. Trnavská cesta č. 100 v sídle Fondu národného majetku Slovenskej

republiky (ďalej len „FNM SR“), spoločným konaním Ing. P. V. v postavení člena výkonného výboru FNM SR a Ing. Ľ. Z. v postavení podpredsedu výkonného výboru FNM SR, v rozpore s čl. 4 ods. 1, ods. 2 písm. a) ústavného zákona č. 357/2004 Z.z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, § 8 ods. 1 zákona č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme, § 178 ods. 1 Zákonníka práce, čl. XII. ods. 1 písm. a), d) a čl. XII ods. 4 písm. e) Pracovného poriadku FNM SR,

potom ako Krajský súd v Bratislave svojím rozhodnutím 17. júna 2010, sp. zn. 7Cbs 51/2005 žalobu žalobcu spoločnosti Gemerský mlyn, s.r.o., so sídlom ul. Športová 1563/10, Rimavská Sobota, IČO: 31 566 693 (ďalej len „GM“) proti žalovanému FNM SR o úhradu sumy vo výške 1 360 950,70 Eur (41 000 000,-Sk) s príslušenstvom v celom rozsahu zamietol, uzavreli dohodu o mimosúdnom urovaní sporu medzi FNM SR a spoločnosťou GM, ktorej návrh ešte predtým spolu s materiálom ohľadne ďalšieho postupu vo veci GM predložil k schváleniu na 47. riadne zasadnutie výkonného výboru FNM SR Ing. P. V., kde v dôvodovej správe k tomuto materiálu odporučil schválenie predmetnej dohody a zároveň toho istého dňa listom nariadil vykonanie prevodu finančnej sumy vo výške 4 770 000 Eur z účtu FNM SR č. 7000001531/8180 v prospech účtu právneho zástupcu spol. GM JUDr. Richarda Biročáka číslo 4130002002/3100, čím FNM SR spôsobil škodu vo výške 4 770 000 Eur,

nakoľko skutok vo vzťahu k Ing. Ľ. Z. nie je trestným činom.

II.

Dovolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti vyššie citovanému rozsudku krajského súdu podal obvinený Ing. P. V. (ďalej len „obvinený“) dovolanie doručené okresnému súdu 21. februára 2025, z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení dovolania obvinený k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uviedol, že po podaní obžaloby v roku 2015 bola vec náhodným výberom pridelená zákonnému sudcovi JUDr. Padrtovi. V zmysle dodatku č. 5 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava II na rok 2017 s účinnosťou od 1. mája 2017 došlo k zmene zákonného sudcu a vec bola pridelená na konanie a rozhodnutie novej zákonnej sudkyňi JUDr. Michaelae Bucekovej, PhD. Obvinený so zmenou súhlasil. Hlavné pojednávanie 2. novembra 2017 bolo odročené z dôvodu neprítomnosti prísediacej Mgr. Tatiany Baáριοvej (ďalšími členkami senátu boli jeho predsedníčka JUDr. Michaela Buceková, PhD. a prísediaca Dana Filová). Dňa 13. februára 2018 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktorému predsedala JUDr. Michaela Buceková, PhD. a ďalšími členkami senátu boli prísediace Dana Filová a Mgr. Tatiana Baáριοvá. Na tomto hlavnom pojednávaní boli vykonané výsluchy obvinených, svedkov Ing. A., Ing. Č., Ing. A. a Ing. V. Pojednávanie bolo odročené. Dňa 10. mája 2018 sa uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktorému predsedala JUDr. Michaela Buceková, PhD. a ďalšími členkami senátu boli prísediace Dana Filová a JUDr. Štefánia Sališová. Na tomto pojednávaní v pozícii členky senátu zasadala iná prísediaca namiesto Mgr. Tatiany Baáριοvej, t. j. došlo k zmene v zložení konajúceho a rozhodujúceho senátu. Obvinený so zmenou súhlasil, avšak nepredchádzala tomu žiadna výzva, ktorú podľa § 277a Trestného poriadku vyslovene zákon predpokladá. Obvinený nebol poučený o následkoch takéhoto postupu ani o význame takéhoto súhlasu či nesúhlasu. Hlavné pojednávanie 13. júna 2018, 17. júla 2018 a 23. augusta 2018 sa uskutočnilo v zložení konajúceho senátu - predsedníčka JUDr. Michaela Buceková, PhD., a prísediace Dana Filová a JUDr. Štefánia Sališová. Dňa 21. novembra 2018 bola obvinenému doručená písomná výzva, či súhlasí s pokračovaním hlavného pojednávania v zmenenom zložení senátu vzhľadom na to, že Dana Filová sa vzdala funkcie prísediacej. So zmenou v osobe Dany Filovej obvinený súhlasil. Na pojednávaní 10. mája 2018 je síce v zápisnici uvedený jeho súhlas so zmenou, no obvinený nebol k vyjadreniu takéhoto súhlasu vyzvaný. Dňa 31. januára 2019, pri vyhlásení odsudzujúceho rozsudku namiesto prísediacej Dany Filovej v senáte zasadala už nová prísediaca Mgr. Katarína Nádaská, PhD. Voči rozsudku podal odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Bratislave zrušil rozsudok súdu

prvostupňového súdu a prikázal prvostupňovému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol. V súvislosti s nezákonne zloženým senátom obvinený poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 31. augusta 2017, sp. zn. I. ÚS 249/2017, § 277a ods. 1 Trestného poriadku, § 2 ods. 19 Trestného poriadku a § 58 ods. 1 Trestného poriadku.

Z vyššie uvedených dôvodov je podľa názoru obvineného naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, nakoľko vo veci rozhodoval nezákonne zložený senát, ktorý nerešpektoval zásadu bezprostrednosti. Odvolací súd pochybil, nakoľko jediným možným riešením konania a rozhodovania prvostupňového súdu v nezákonnom zložení, je zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na konanie pred súdom prvého stupňa.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený uviedol, že na hlavnom pojednávaní 13. februára 2018 bol vypočutý ako obvinený v neprítomnosti druhého spoluobvineného. Následne bol vypočutý druhý spoluobvinený. Mali možnosť klásť si otázky a vyjadrovať sa k svojim výpovediam, potom bolo prístupné k výsluchu svedkov A., Ing. Č., Ing. A. a Ing. V. Zo žiadnej časti zápisnice, ktorá musí byť zákonným odrazom priebehu hlavného pojednávania nevyplýva, že by účastníci konania boli poučení v rozsahu, ktorý povinne predpokladá Trestný poriadok a že by mali možnosť vyjadriť sa k uplatneniu svojich práv (§ 129 a § 130 Trestného poriadku). Na hlavnom pojednávaní 10. mája 2018 boli vypočutí svedkovia, pričom zo zápisnice nevyplýva, že by boli zákonným spôsobom poučení (svedkovia Ing. Q., JUDr. F., JUDr. A., JUDr. F., Ď.). Dôkazy, na ktorých je založené rozhodnutie prvostupňového a následne aj dovolacieho súdu, boli vykonané v rozpore so zákonom a poučovacou povinnosťou súdu. V súvislosti so spôsobom vyhotovovania zápisnice, obvinený poukázal na § 58 ods. 1 Trestného poriadku a v spojení so spôsobom vykonávania výsluchu na § 259 ods. 1 Trestného poriadku.

V tejto súvislosti obvinený namietal aj spôsob zapisovania zápisníc, ktoré sú nepreskúmateľné a nemôžu byť podkladom pre rozhodovanie vo veci. Zo žiadnej zápisnice nie je zrejmé kto sa pýtal a aké otázky. V zápisniciach sú uvedené len súvislé odpovede. Z dôvodu takéhoto vyhotovovania zápisníc je trestné konanie nepreskúmateľné, nakoľko nie je zo zápisnice zrejmý obsah hlavných pojednávanií (otázky a odpovede). Je síce pravdou, že vo veci bolo rozhodnutím predsedníčky senátu použité aj zaznamenávanie s využitím technického zariadenia, avšak bez toho, aby došlo k prepisu obsahu hlavného pojednávania do listinnej podoby, tento záznam je dôkazne nepoužiteľným a nerobí hlavné pojednávanie preskúmateľným.

Obvinený považoval za porušenie práva na obhajobu aj to, že okresný ako aj krajský súd tvrdili, že obvinený vedel o stanovisku JUDr. Mrázovského z roku 2007. Obvinený v danom čase na FNM SR nepracoval a nebolo jeho povinnosťou skúmať všetky stanoviská v predmetnej veci.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol, že odvolací súd prihliadol len na časť uplatnených odvolacích námietok, ktoré sa premietli do modifikácie skutkovej vety, a to v tom zmysle, že rozhodnutie výkonného výboru FNM SR bolo právoplatné a nebolo ho možné odmietnuť vykonať, resp. nevykonať tak, ako sa to snažil prezentovať prvostupňový súd.

Obvinený ďalej uviedol, že prvostupňový a aj odvolací súd nesprávne právne posúdili skutok uvedený v obžalobe a nesprávne posúdili úmyselné zavinenie (čo aj v rovine dolus eventualis) podľa § 15 Trestného zákona. Nereflektovali povinnosť plniť pokyny nadriadeného súdu, nepreukázali vznik škody podľa § 125 Trestného zákona ako obligatórneho znaku skutkovej podstaty trestného činu, čím je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Odvolací súd, podobne ako prvostupňový nahrádza zavinenie konštrukciami, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a nesprávne právne vyvodzujú existenciu úmyselného zavinenia.

Nie je pravdou tvrdenie krajského súdu, že súd v konaní pod sp. zn. ITo/16/2023 žalobu voči FNM SR v celom rozsahu zamietol. Krajský súd 17. júna 2010 žalobu GM zamietol len voči žalovanému v treťom rade z dôvodu zmeny nástupníckych pomerov. Aj z uvedeného dôvodu rozhodnutie nebolo celkom v

prospech FNM SR. Navyše predmetné rozhodnutie nebolo právoplatné a stranami mohlo byť napadnuté odvolaním, ktoré pre nevýhodnosť tohto rozhodnutia právny zástupca aj navrhoval podať. Tiež nie je možné, že by konaním obvineného mohla byť spôsobená škoda uvedená vo výrokovej časti. Jej výška sa nedá len predpokladať alebo len hypoteticky odhadovať, ale musí byť exaktne preukázaná vykonaným dokazovaním. Absentuje kauzálny nexus medzi konaním obvineného a spôsobenou škodou.

Taktiež samotné uzatvorenie mimosúdnej dohody nie je možné považovať za porušenie povinnosti pri správe cudzieho majetku. Dohoda o urovnaní bola mimosúdnym vyriešením a ukončením dlhoročného sporu. Suma uvedená v dohode bola ponížená o 10%, čo sa pri absencii jednoznačne judikovanej výšky škody javilo ako výhodnejšie riešenie. Návrh na schválenie mimosúdnej dohody obvinený predkladal na pokyn p. A., ktorý bol jeho priamym nadriadeným, a teda mal povinnosť splniť pokyn, ktorý mu z pracovnoprávných vzťahov vyplynul. Odvolací súd znova nesprávne právne hodnotí, že obvinený tento návrh na mimosúdne vyrovnanie podať nemal, resp. nemusel.

Súd nesprávne právne posudzuje povahu dvoch odlišných dokumentov, a to dôvodovej správy a odporúčacej správy za právnu sekciu. Obvinený údajne k materiálom nepredložil správu od JUDr. Griščika, v zmysle ktorej tento externý zástupca odporúčal neprijat' dohodu, nakoľko mala byť podľa jeho názoru (krajne) nevýhodná pre FNM SR. Ani uvedenú skutočnosť nemožno mať jednoznačne za preukázanú a teda aj odvolací súd hodnotí vykonané dokazovanie jednostranne v neprospech obvineného a v rozpore s vykonaným dokazovaním. Nie je v konaní riadne preukázaný fakt, že v dvoch predošlých správach od JUDr. Griščika sa odporúčalo nadviazanie rokovaní ohľadom mimosúdnej dohody vo veci GM.

Svedkovia vypovedali, že vo veci sa viedla diskusia, následne sa predložili právne stanoviská a rozhodovalo sa o nich. Toto tvrdenie a právny záver odvolacieho súdu sú v rozpore s tým, ako bol zistený skutkový stav. Orgánom činným v trestnom konaní ani súdu sa nepodarilo jednoznačne preukázať nepredloženie právnej analýzy. Odvolací súd vychádza z nesprávneho právneho záveru, že toto odporúčanie malo byť na rokovanie výkonného výboru FNM SR predložené (čo aj bolo), no bez ohľadu naň väčšina svedkov potvrdila diskusiu k predloženým materiálom a analýzám. Ak odvolací súd hodnotil poslednú správu, prečo do právneho posúdenia skutku nezahrnul aj dve predošlé správy, ktoré tento mimosúdny postup vyslovene odporúčali a nabádali k nemu. Svedok F. doručenie tohto materiálu potvrdil, ako aj stretnutie a rokovanie k tomuto materiálu pred zasadaním výkonného výboru FNM SR. Odvolací súd vyhodnocuje mieru, akou obvinený prispel k uzavretiu mimosúdnej dohody. Takéto právne zhodnotenie, resp. tvrdenie odvolacieho súdu nemožno na podklade vykonaného dokazovania prijať. Právne posúdenie účasti obvineného na konaní je v tomto kontexte nesprávne. Medzi konaním a schválením návrhu na mimosúdne vyrovnanie nie je príčinná súvislosť. Členovia výkonného výboru FNM SR nijakým spôsobom neboli donucovaní k rozhodovaniu a hlasovaniu vo veci. Neexistuje kauzálny nexus medzi predložením dohody a mimosúdnym urovnaním sporu a jej schválením. Konanie v podobe predloženia návrhu nebolo iniciatívne, pretože obvinený konal na pokyn riaditeľa. Odvolací súd nesprávne právne hodnotí postoj obvineného na str. 21 rozsudku, kde uvádza, že ak by jeho postoj bol negatívny a nie ľahostajný, materiál by nepredložil, resp. by ho stiahol. Obvinený žiadnu zo svojich zákonom uložených povinností neporušil.

Odvolací súd neaplikoval relevantné ustanovenia Trestného zákona a skutkový stav známy z vykonaného dokazovania posúdil v neprospech obvineného a v rozpore so zásadou in dubio pro reo. Subjektom trestného činu podľa § 237 Trestného zákona je osoba, ktorá má povinnosť spravovať cudzí majetok na základe zákona, rozhodnutia súdu alebo zmluvy. Ide teda o špeciálny subjekt. Vzhľadom na skutočnosť, že obvinený postupoval ako zamestnanec v zamestnaneckom pomere (riaditeľ právnej sekcie), nemohol sa dopustiť porušenia povinnosti v zmysle § 135b Obchodného zákonníka, ktorým sa výkon povinností nespravoval (spravoval sa Zákonníkom práce).

Odvolací súd formuloval pre prvostupňový súd právne záväzné závery pre ďalší postup, ktorými je prvostupňový súd v súlade s § 327 ods. 1 Trestného poriadku viazaný. K takémuto postupu zo strany prvostupňového súdu nikdy v konaní nedošlo, a tieto nedostatky nekonvalidoval ani odvolací súd v

odvolacom konaní, čo napĺňa dovolací dôvod v zmysle § 374 ods. 3 Trestného poriadku. Prvostupňový súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s pokynom odvolacieho súdu - riadne sa oboznámiť s internými normami vzťahujúcimi sa na činnosť FNM SR. Odvolací súd nesprávne právne hodnotil, že návrh na mimosúdne vyrovnanie podať nemal alebo nemusel alebo ho mal zobrať späť, hoci takto obvinený postupovať v zmysle interných predpisov FNM SR nemohol. Prvostupňový súd, ale ani odvolací súd sa dostatočným spôsobom neoboznámili s internými predpismi FNM SR. V zmysle interných predpisov obvinený nemal oprávnenie nepredložiť na rokovanie výkonného výboru FNM SR návrh mimosúdnej dohody vysporiadania vo veci voči GM. Aj po doručení sprievodnej dokumentácie, v kontexte existencie stavu právnej neistoty ohľadom kauzy spojenej s GM, členovia výkonného výboru FNM SR hlasovali podľa svojho vnútorného presvedčenia a podľa svojho vnútorného postoja. Neboli zmlčané zo strany obvineného žiadne právne záväzné podklady ani dokumenty. Obvinený si svoje pracovné povinnosti riadne plnil v súlade so zákonom a internými normami FNM SR. Výkonný výbor FNM SR rozhodol väčšinou hlasov ako kolektívny orgán o prijatí a schválení mimosúdnej dohody v kauze FNM SR vs. GM.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd zrušil v celom rozsahu rozhodnutie krajského súdu a prikázal mu vec znova v potrebnom rozsahu prejednať a rozhodnúť. Zároveň navrhol, aby mu bol až do právoplatného rozhodnutia vo veci prerušený výkon trestu odňatia slobody.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Krajskej prokuratúry Bratislava (ďalej len „prokurátorka“), ktorá vo svojom podaní z 10. marca 2025 uviedla, že v dovolaní obvineného prezentované dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c) a písm. g) Trestného poriadku boli obvinenému známe už v pôvodnom konaní a nenamietal ich ani v konaní pred odvolacím súdom. Tieto teda v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku nemožno použiť. Čo sa týka argumentácie obvineného k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písmeno i) Trestného poriadku, k tejto prokurátorka uviedla, že prvostupňový aj odvolací súd správne posúdili skutok popísaný v obžalobe, pričom podkladom im bolo rozsiahle dokazovanie vykonané v priebehu hlavného pojednávania. Zistenia prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu majú oporu vo vykonanom dokazovaní, ktoré viedlo k správne právnemu posúdeniu veci. Vykonané dokazovanie poskytlo dostatočný základ na rozhodnutie o obvinenom a rozhodnutia oboch súdov považuje za správne a zákonné a odôvodnenia ich rozhodnutí za podrobné a presvedčivé.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Obvinený sa podaním z 18. marca 2025 vyjadril k stanovisku prokurátorky, pričom zotrval na svojich doterajších vyjadreniach. Nad rámec poukázal na ustanovenia § 372 ods. 1 Trestného poriadku a § 317 ods. 1 Trestného poriadku. Podľa názoru obvineného, v zmysle týchto zákonných ustanovení sa odvolacie konanie spravuje obmedzeným revíznym princípom, t. j. odvolací súd môže preskúmať rozhodnutie a postup jeho vydaniu predchádzajúci len v kontexte uplatnených odvolacích dôvodov. Odvolací súd je však povinný preskúmať aj odvolaním nenapádané nedostatky a chyby rozhodnutia a predošlého procesného postupu v prípade, ak by tieto chyby zakladali dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Odvolací súd mal povinnosť na takéto nedostatky prihliadať a skúmať ich ex lege.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 17. apríla 2025.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na

príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd považuje za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Jednotlivé dovolacie dôvody (§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku), sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie.“ (primerane napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 67/2018, 4 Tdo 17/2019, 4 Tdo 23/2019, 5 Tdo 85/2017, 5 Tdo 7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení.

Nezákonne zloženým súdom sa rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Pôjde najmä o prípady, keď rozhodoval samosudca namiesto senátu alebo keď bol senát súdu zložený z predsedu senátu a prísediacich, hoci mal rozhodovať senát zložený len zo sudcov alebo naopak, či keď senát rozhodoval v neúplnom zložení a podobne. Trestný poriadok, ako aj zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vymedzujú obsadenie súdu od samosudcu až po rozmanité rozhodovacie útvary (senáty) zložené z troch a viacerých sudcov.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal, že v priebehu trestného konania na okresnom súde došlo k zmene v zložení senátu (prísediacich), a to hneď dvakrát, obvinený nebol v zmysle § 277a Trestného poriadku na túto zmenu riadne upozornený a vyzvaný, pričom takúto výzvu zákon vyslovene

predpokladá. Nebol poučený o následkoch takéhoto postupu, či o význame súhlasu alebo nesúhlasu.

K obvineným namietanej zmene v zložení senátu najvyšší súd poukazuje na znenie § 371 ods. 4 Trestného poriadku, v zmysle ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Podnet podľa odseku 3 nemožno použiť na podanie dovolania, ak ho podala osoba uvedená v § 369 ods. 2 alebo 5, namietaná okolnosť bola tejto osobe známa už v pôvodnom konaní, a nebola namietaná najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Rovnako je potrebné dať do pozornosti aj stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 8. decembra 2015, sp. zn. Tpj 74/2015, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 11, roč. 2016, v zmysle ktorého „ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky limituje uplatnenie ohrozených alebo porušených subjektívnych práv v konaní pred štátnymi orgánmi postupom týchto orgánov ustanoveným zákonom, z čoho vyplývajú aj obmedzenia ustanovené zákonom (lehota alebo iná podmienka na uplatnenie práva). Nezáleží na tom, či ide o právo vyplývajúce aj priamo z ústavy alebo „len“ zo zákona. Ak Trestný poriadok ustanovuje pre uplatnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku podmienku námietky dovolateľovi známej okolnosti, ktorá uplatnený dovolací dôvod zakladá, už v predchádzajúcom (najneskôr odvolacom) konaní (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku), nie je možné bez takého postupu dotknutý dôvod dovolania úspešne použiť a dovolací súd v takom prípade dovolanie vždy odmietne ako zrejme nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.“

Vychádzajúc z uvedeného možno konštatovať, že ak v dovolaní uplatňovaná okolnosť nepochybne bola, resp. musela byť obvinenému (ako dovolateľovi) v priebehu prvostupňového alebo odvolacieho súdneho konania známa a v týchto štádiách trestného konania ju neuplatnil, t. j. neuplatnil ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, resp. uplatnil ju až v podanom dovolaní, v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku nemôže byť táto okolnosť použitá ako podklad pre splnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Ak teda obvinený v podanom dovolaní namietal, že vo veci konal senát v nezákonnom zložení z dôvodu zmeny prísediacej a súd ho o tejto skutočnosti riadne nepoučil v zmysle § 277a Trestného poriadku, je zrejmé, že o tejto skutočnosti obvinený vedel najneskôr od momentu zasadnutia senátu na hlavnom pojednávaní 10. mája 2018, na ktorom bol obvinený upozornený na zmenu senátu (pôvodnej prísediacej Mgr. Tatiany Baárieovej na novú prísediacu JUDr. Štefániu Sališovú). Ďalšia takáto zmena nastala v prípade zmeny prísediacej Dany Filovej na novú prísediacu Mgr. Katarínu Nádaskú, PhD. Obvinený nielenže vyjadril svoj súhlas so zmenou senátu (č. l. 4 387 spisu), ale o tejto skutočnosti vedel momentom doručenia výzvy súdu (doručenka č. l. 4 385 spisu). Obvinený navyše bol počas konania na súde prvého stupňa, ako aj v odvolacom konaní zastúpený obhajcom JUDr. Radoslavom Kačúrom. Napriek tomu uvedenú skutočnosť obvinený nenamietal počas konania na prvostupňovom súde, ani vo svojom odvolaní a ani v ďalšom priebehu odvolacieho konania. Vo vzťahu k tejto dovolacej námietke preto nie je splnená podmienka uvedená v § 371 ods. 4 Trestného poriadku a nemôže byť použitá ako podklad pre naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

K obvineným uvedenej povinnosti odvolacieho súdu podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku je potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. júna 2020, sp. zn. 1 TdoV 13/2017, uverejnené v Zbierke pod č. 52/2021, v zmysle ktorého „Ustanovenie § 371 ods. 4 veta prvá Trestného poriadku treba vykladať tak, že predpoklad, že namietaná okolnosť bola tomu, kto dovolanie podáva, známa už v pôvodnom konaní, bude daný vždy, ak sa s ňou mohol dovolateľ pri riadnom využití svojich práv - v prípade obvineného realizovaných či už priamo alebo prostredníctvom obhajcu - oboznámiť už v pôvodnom konaní. V takom prípade sa nemôže dovolateľ úspešne odvolávať na svoju nevedomosť zapríčinenú rezignáciou na uplatnenie svojich práv, resp. majúcu pôvod v ich nedôslednom, resp. nedostatočnom uplatňovaní.

Preto pokiaľ dovolateľ prvýkrát až v podanom dovolaní namieta okolnosť, (objektívne) skôr zistiteľnú z obsahu spisového materiálu, prípadne zo samotného priebehu úkonu trestného konania, pričom poukazuje na svoju predchádzajúcu subjektívnu nevedomosť o nej (napr. z dôvodu neprítomnosti na hlavnom pojednávaní alebo nevyužitia inštitútu nazretia do spisu), zákonná podmienka uvedená v prvej vete § 371 ods. 4 Trestného poriadku nie je u neho splnená.

Rovnako neprichádza do úvahy ani "obídienie" tejto podmienky, stanovenej pre dovolateľa, s odkazom na to, že v súlade s § 317 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku mal na prvýkrát až v podanom dovolaní vytýkanú chybu ex offio prihliadnuť už samotný odvolací súd.“

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Najvyšší súd v zmysle konštantnej judikatúry uvádza, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predpokladá nie akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len tie prípady, kedy toto právo obvineného bolo porušené zásadným spôsobom. Spravidla pôjde o prípady, kedy obvinený nebol v trestnom konaní zastúpený obhajcom napriek tomu, že išlo o niektorý z prípadov povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Spôsob obhajoby obvineného je mimo rámec tohto dovolacieho dôvodu. Vo všeobecnosti možno dodať, že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (pozri uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, keďže nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva zásadným spôsobom. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na tieto v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený namietal spôsob vyhotovovania zápisníc, nakoľko zo žiadnej časti zápisnice, ktorá musí byť zákonným odrazom priebehu hlavného pojednávania, nevyplyva, kto kládol aké otázky, alebo ako, a či vôbec boli poučení účastníci konania o svojich právach.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného poriadku predseda senátu rozhodne opatrením o tom, či sa o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí vyhotoví zápisnica diktovaním predsedom senátu, rýchlopisným záznamom alebo sa na vyhotovenie zápisnice použije iné vhodné záznamové zariadenie. O vyhotovovaní rýchlopisného záznamu alebo o použití iného vhodného záznamového zariadenia sa prítomní upovedomia.

Podľa prvej vety § 58 ods. 4 Trestného poriadku ak sa vyhotovuje o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí zápisnica diktovaním predsedom senátu, zapisuje sa podstatný obsah výpovede obžalovaného, svedkov, znalcov a iných osôb.

Aj v tomto prípade (ako pri námietkach uplatnených pri dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku) najvyšší súd dospel k záveru, že tieto skutočnosti obvinený nenamietal v pôvodnom, ani v odvolacom konaní. Je však potrebné poukázať aj na skutočnosť, že obvinený bol na každom hlavnom pojednávaní riadne v zmysle Trestného poriadku upovedomený o spôsobe vyhotovenia zápisnice, čo vyplýva zo samotných zápisníc, pričom bol zároveň aj upozornený na možnosť vyhotovenia kópie záznamu. Spôsob ich vyhotovenia nenamietal na hlavnom pojednávaní či už osobne, resp. prostredníctvom svojho obhajcu. Obvinený tieto námietky neuplatnil ani v konaní pred odvolacím súdom, resp. uplatnil ich až v podanom dovolaní, na základe čoho v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku nemôžu byť tieto okolnosti použité ako podklad pre splnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď sa vydané rozhodnutie opiera o dôkazy, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Nemožno ním napadnúť spôsob hodnotenia dôkazov súdom. Nesprávne hodnotenie dôkazov možno napadnúť v odvolacom, nie v dovolacom konaní. Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia.

Obvinený zakladal naplnenie dovolacieho dôvodu podľa vyššie uvedeného ustanovenia na skutočnosti, že krajský súd prihliadol len na časť uplatnených odvolacích námietok.

Za porušenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní, alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 5 Trestného poriadku. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Najvyšší súd pritom zistil, že krajský súd odpovedal obvinenému na všetky podstatné námietky uvedené v podanom odvolaní. K tomuto sa žiada uviesť, že krajský súd nie je povinný odpovedať na všetky námietky obvineného jednotlivo, ale musí sa vysporiadať so všetkými relevantnými a podstatnými námietkami, ktoré majú význam pre rozhodnutie vo veci. Krajský súd sa zrozumiteľne vyjadril k tým námietkam, ktoré mohli ovplyvniť zákonnosť alebo spravodlivosť rozhodnutia, pričom svoje právne úvahy podrobne, správne a logicky rozviedol na strane 14 až 23 svojho rozhodnutia, na ktoré odôvodnenie najvyšší súd v plnom rozsahu odkazuje.

Z vyššie uvedených dôvodov nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu ani podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Formulácia tohto ustanovenia vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenapĺňa (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2007, sp. zn. 2 Tdo 21/2007, uverejnené v Zbierke stanovísk

najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 57, roč. 2007 - II.).

Povedané inými slovami, predmetný dovolací dôvod dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Ďalej predpokladá, ako už bolo vyššie uvedené, výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchateľa alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať, napr. rozhodovania o treste, či ochrannom opatrení (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II).

Za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený považoval nesprávne právne posúdenie zisteného skutku, ako aj skutočnosti skutkového charakteru, napr. nepreukázanie úmyselného zavinenia, nepreukázanie vedomosti obvineného o stanovisku JUDr. Mrázovského z roku 2007, ako aj skutočnosť, že uzatvorenie mimosúdnej dohody nie je možné považovať za porušenie povinností pri správe cudzieho majetku. Obvinený ďalej namietal absenciu kauzálneho nexusu medzi jeho konaním a spôsobenou škodou, medzi predložením dohody o mimosúdnom urovaní sporu a jej schválení, či nesprávnou aplikáciu § 135b Obchodného zákonníka.

Najvyšší súd (ako jeho judikatúra opakovane zdôrazňuje) v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len posúdi, či skutok zistený súdom zodpovedá použitej právnej kvalifikácii (všetkým jej znakom). Nevstupuje do procesu hodnotenia dôkazov, teda dôkazy nehodnotí, ani nepreskúma správnosť úvah skôr vo veci konajúcich súdov pri hodnotení dôkazov. Dovolací súd musí pri svojom kvalifikačnom prieskume vychádzať výlučne zo skutkovej vety odsudzujúceho výroku napadnutého rozsudku (pozri odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 22/2015).

V kontexte týchto všeobecných východísk najvyšší súd k posudzovanej veci uvádza, že v dovolaní uplatnené námietky obvineného (ako sú zrekapitulované vyššie) majú výlučne skutkový charakter. Dovolať sa nimi totiž v skutočnosti domáha zmeny skutkových zistení okresného súdu, ktoré si v celom rozsahu osvojil aj krajský súd, a ktorých správnosť a úplnosť nemôže dovolací súd v tomto konaní skúmať ani meniť [§ 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku], keď tvrdí, že súdy v pôvodnom konaní nesprávne (jednostranne) vyhodnotili vykonané dôkazy, pričom dovolaciemu súdu predkladá ich vlastné hodnotenie so záverom, že nebolo nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že sa skutku dopustil. Takéto námietky však vecne nezodpovedajú nielen obvineným použitým, ale ani žiadnemu inému dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

V prípade nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku je potrebné poukázať na ustanovenie § 237 ods. 1 Trestného zákona, účinné v čase spáchania skutku, upravujúce trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, podľa ktorého kto inému spôsobí malú škodu tým, že poruší všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť alebo povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu alebo vyplývajúcu zo zmluvy opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 237 ods. 4 písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchateľ potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním škodu veľkého rozsahu.

Podľa štvrtej vety § 125 Trestného zákona v čase spáchania skutku škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstónásobok takej sumy (pozn. malej škody). Ide teda o škodu

presahujúcu 133 000 eur.

Objektom tohto trestného činu je cudzí majetok. Predmetom ochrany sú i ďalšie majetkové hodnoty. Pri veciach môže ísť o hnutelné i nehnuteľné veci, ale i o cenné papiere či ovládateľnú prírodnú energiu, alebo právo či pohľadávku. Taktiež môže ísť o majetok, ktorý je v spoluvlastníctve páchatel'a a iných osôb. Útok pri tomto trestnom čine môže smerovať proti celému spravovanému majetku, alebo len proti jeho časti.

Objektívna stránka spočíva v tom, že páchatel' inému spôsobí škodu aspoň malú tým, že poruší povinnosť ustanovenú právnym predpisom, právoplatným rozhodnutím súdu alebo zmluvou opatrovať alebo spravovať cudzí majetok. Právna povinnosť je uložená právnym poriadkom, alebo na základe právneho poriadku, ktorej obsahom je príkaz postupovať určitým spôsobom, ktorý zároveň znamená aj zákaz postupovať akýmkoľvek iným spôsobom, a to na rozdiel od práva, ktoré je možnosťou, nie však povinnosťou. Podstatou tohto konania je vznik škody a nie to, či sa páchatel' alebo iná osoba obohatila uvedeným konaním. Postačuje, že vznikla ujma na opatrovanom alebo spravovanom majetku, a táto ujma je následkom porušenia povinnosti páchatel'a.

Subjektom, teda páchatel'om tohto trestného činu sú len osoby, ktoré majú povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, teda osoby, ktoré sú povinné spravovať záležitosti iných osôb. Takáto povinnosť môže byť založená zákonom, súdnym rozhodnutím alebo zmluvou. Zo zákona alebo súdneho rozhodnutia vydaného na základe zákona vyplýva táto povinnosť najmä u osôb, ktorými sú napr. člen štatutárneho orgánu právnickej osoby alebo štatutárny orgán právnickej osoby, vedúci organizačnej zložky zapísaný v obchodnom registri, prokurista a iné. Povinnosť opatrovať a spravovať cudzí majetok má zo zmluvy najmä vedúci zamestnanec, všeobecný splnomocnenec, ale aj iný. Porušenie povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok spočíva v tom, že páchatel' koná v rozpore so všeobecným alebo konkrétnym vymedzením obsahu takejto povinnosti. Môže ísť aj o opomenutie takejto povinnosti.

Subjektom trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku môžu byť len fyzické osoby, ktoré sú podľa zákona alebo podľa zmluvy povinné vybavovať záležitosti iných osôb, pokiaľ je v tom zahrnutá aj povinnosť starostlivosti o ich majetok. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch, v ktorých sa nepreukáže, že by uvedené osoby úmyselným porušením povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok obohatili seba alebo iného, ale preukáže sa len spôsobenie škody nie malej na cudzom majetku. V tomto zmysle je ustanovenie o trestnom čine porušenia povinnosti pri správe cudzieho majetku subsidiárne k iným ustanoveniam osobitnej časti Trestného zákona, napr. k ustanoveniu o trestnom čine sprenevery (R 3/1995).

Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie, ktoré musí zahŕňať i porušenie konkrétnej povinnosti opatrovať alebo spravovať majetok.

V konaní bolo jednoznačne preukázané, že obvinený vedome spôsobil škodu na majetku štátu tým, že porušil všeobecne záväzným predpisom ustanovenú povinnosť spravovať tento majetok. Jeho úmysel bol preukázaný listinnými dôkazmi, ako aj svedeckými výpoveďami. Uvedeným konaním vznikla škoda veľkého rozsahu, nakoľko presahovala sumu 133 000 eur.

Treba pritom uviesť, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, na ktoré najvyšší súd odkazuje, zohľadniac jednotlivé námietky, najmä tie skutkové (ktoré obvinený v podanom dovolaní v podstate iba opakuje), podrobne rozviedol, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení dôkazov preukazujúcich právnú kvalifikáciu skutku. Krajský súd uviedol, že: „podstatnými skutočnosťami, ktoré založili trestnoprávnu zodpovednosť konania obžalovaného Ing. V. bolo to, čo sa udialo pred schválením Výkonným výborom. V návrhu predloženom obžalovaným boli síce dve alternatívny /schváliť a neschváliť/, avšak v dôvodovej správe bolo jednoznačne odporúčané „schváliť“, a zároveň, obžalovaný nepredložil stanovisko právneho zástupcu FNM o nevýhodnosti dohody pre FNM. Ak obžalovaný tvrdí, že nebol u neho zistený motív, čo prirovnal k absencii úmyslu, je potrebné pripomenúť, že ak nebolo zistené prečo konal tak, aby sa obohatil GM, nie je to to isté ako nepreukázaný úmysel. Úkony tak, ako

ich vykonal obžalovaný Ing. V. boli rozhodne nevýhodné pre FNM, ktorý vyhral na prvom stupni súdny spor. Ak predkladateľ návrhu na rozhodnutie kolektívneho orgánu z hľadiska jeho subjektívnej stránky/ predloží určitý návrh na prejednanie a schválenie, potom to svedčí o jeho kladnej vôli k prijatiu takéhoto návrhu. A to aj v prípade, ak predtým prípadne avizoval, že bude hlasovať proti svojmu návrhu, alebo, že so svojím návrhom nesúhlasí. V takomto prípade by totiž skutočný vôľový vzťah predkladateľa návrhu k schváleniu návrhu stále zostal kladný, minimálne ľahostajný - pokiaľ totiž bol jeho postoj skutočne záporný, potom by predkladateľ návrh vôbec nemal predkladať alebo by ho musel pred schválením stiahnuť.

V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť aplikáciu príčinnej súvislosti. Teória podmienky /condicio sine qua non/ hovorí, že príčinou je každý jav, bez ktorého by iný jav nenastal spôsobom, akým nastal. Je teda potrebné zistiť, či by sa daný následok v jeho konkrétnych rysoch stal, či by nastal rovnako „ľahko“, ak by sa určité konanie odmyslelo. Určité konanie nestráca povahu príčiny len kvôli tomu, že k následku viedli aj iné konania či okolnosti. Je pritom bez významu, či každá z príčin bola spôsobilá privodiť /spôsobiť/ následok sama o sebe alebo len vo vzájomnej pôsobení. Všetky zistené príčiny nemusia mať pri spôsobení následku rovnaký význam, čo vyplýva z gradácie príčinnej súvislosti. Skúma sa teda individuálny význam každej jednotlivej príčiny pre spôsobenie následku. Miera prispenia jednotlivých príčin k spôsobeniu následku je okolnosť, ktorá spoluurčuje povahu a závažnosť trestného činu. Trestnoprávne relevantným konaním je prejav vôle, bez ktorého by trestnoprávny následok /teória podmienky/ nenastal. Z hľadiska gradácie príčinnej súvislosti bolo konanie obžalovaného Ing. V. najzávažnejšou príčinou, ktorá viedla k následku, nakoľko bez jeho konania /predloženie stanoviska len s odporúčajúcim stanoviskom/ by sa nič neschválilo.

Krajský súd konštatuje, že povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok zaťažuje toho, kto je k tomu povinný zo zákona. Opatrovaním cudzieho majetku sa pritom rozumie taká miera ochrany cudzieho majetku, ktorá zamedzuje jeho čiastočnému alebo úplnému znehodnoteniu. Od povinnosti opatrovať cudzí majetok je potrebné odlíšiť povinnosť spravovať cudzí majetok, ktorá predpokladá aktívny prístup správcu k starostlivosti o taký majetok (uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 5 Tdo/1224/2006 z 18. októbra 2006). Takýto aktívny prístup k starostlivosti vyžaduje Obchodný zákonník aj od konateľa spoločnosti s ručeným obmedzením vo vzťahu k majetku spoločnosti v mene ktorej koná, a preto je odvolací súd názoru, že konateľ má povinnosť spravovať majetok spoločnosti s ručeným obmedzením v zmysle znakov základnej skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku. Pokiaľ trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku viaže trestnú zodpovednosť na porušenie povinnosti spravovať alebo opatrovať cudzí majetok, ktorá bola páchatelovi uložená zákonom, je nutné ho v tejto časti považovať za skutkovú podstatu s tzv. blanketnou dispozíciou, pretože odkazuje na mimotrestnú právnu úpravu a jej porušením podmieňuje trestnú zodpovednosť. Touto mimotrestnou právnu normou, ktorá vymedzuje pre konateľa spoločnosti s ručeným obmedzením povinnosť spravovať majetok spoločnosti v mene ktorej koná, a ktorá je aplikovateľná aj na posudzovaný prípad, je ustanovenie § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka. Predmetné ustanovenie stanovuje, že konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Najmä sú povinní zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodovania, zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách a skutočnostiach, ktorých prezradenie tretím osobám by mohlo spoločnosti spôsobiť škodu alebo ohroziť jej záujmy alebo záujmy jej spoločníkov a pri výkone svojej pôsobnosti nesmú uprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých spoločníkov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti. Zo znenia ustanovenia § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť konateľa spoločnosti s ručeným obmedzením ako riadneho hospodára sa skladá z odbornej starostlivosti a lojality. Konkrétne, povinnosť starostlivosti zahŕňa požiadavku na konanie s potrebnými znalosťami, ide teda o starostlivosť, ktorú by vynaložila bežne starostlivá a pozorná osoba v podobných situáciách a pri vzatí do úvahy všetkých informácií, ktoré sú rozumne prístupné. Povinnosť lojality je potrebné definovať ako povinnosť preferovať záujmy obchodnej spoločnosti pred vlastnými záujmami alebo záujmami iných osôb. Konateľ spoločnosti s ručeným obmedzením dostojí povinnostiam uvedeným v ustanovení § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka vtedy, pokiaľ vykoná svoje (podnikateľské) rozhodnutie v dobrej viere a zároveň, ak a) nemá na predmete rozhodovania osobný záujem, b) je o predmete rozhodovania informovaný v rozsahu, o

ktorom sa rozume domnieva, že je primeraný okolnostiam a c) je racionálne presvedčený o tom, že podnikateľské rozhodnutie, ktoré vykonáva je v najlepšom záujme obchodnej spoločnosti v mene ktorej koná.

Všetky tieto zložky zahŕňa pojem odbornej starostlivosti v zmysle § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka a pokiaľ nie je daná čo i len jedna z nich (t. j. konanie v dobrej viere, či konania uvedené v písmenách a) až c), pôjde o porušenie ustanovenia § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka zo strany konateľa s tým, že podľa povahy a závažnosti porušenia môže ísť aj o úmyselné protiprávne konanie zo strany konateľa a v tých najzávažnejších prípadoch aj o konanie trestné.

Za porušenie dobrej viery v rozhodovaní konateľa je pritom nutné označiť také jeho konanie, v rámci ktorého úmyselne koná v rozpore so záujmami obchodnej spoločnosti a pri ktorom celkom zjavne nasleduje primárne záujmy vlastné, či záujmy blízkych osôb pred záujmami spoločníkov, či priamo obchodnej spoločnosti v mene ktorej koná. V dobrej viere nekoná ten, kto vedel, že podnikateľsky rozhoduje bez náležitých informácií alebo proti záujmom spoločnosti. Vo všeobecnosti je možné uviesť, že ak rozhodoval kolektívny orgán, nevylučuje to individuálnu trestnú zodpovednosť jednotlivých fyzických osôb ako členov takéhoto kolektívneho orgánu, ktorí sa na uvedenom rozhodnutí podieľali, ak naplnili svojim konaním znaky konkrétneho trestného činu (napríklad judikatúra NS ČR R 23/1999 - II.). V takýchto prípadoch prichádza do úvahy predovšetkým trestná zodpovednosť s prihliadnutím k povahe a závažnosti prípadu u iniciátorov takéhoto kolektívneho rozhodnutia /v predmetnej veci ide o obžalovaného Ing. V./, u členov kolektívneho orgánu, ktorí sa preukázateľne podieľali na vydaní takéhoto rozhodnutia.... Pokiaľ je teda štatutárny orgán kolektívny, môžu byť páchatelmi všetci jeho členovia. Trestnú zodpovednosť však nenesú paušálne všetci, ale musí byť pri každom z nich preukázané, že sa podieľal na iniciovaní, schválení alebo realizácii určitého rozhodnutia, ktorého dôsledkom bolo spáchanie trestného činu.“

Dovolací súd konštatuje, že obvineným napádaná právna kvalifikácia uvedeného trestného činu plne zodpovedá skutkovej vete, preto ani po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nezistil pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodu dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené obvineným uvádzané dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, a z tohto dôvodu dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.